

ρηφάνου ἐνθουσιασμοῦ τὰ ἄσματα, ἅτινα ὤφειλον νὰ προκαλέσωι τὰ χειροκροτήματα μου καὶ τὴν ἐπιδιοκίμασίαν. Ἐκαστοτε διακόπτων τὴν ἐκτέλεσιν μοι ἀνηγέλλε μεγαλοφώνως τοὺς τίτλους τῶν τεμαχίων — *Χορὸς τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὰ ἀκότη, δεσποινὶς Χάλκομβ!* — *Ἄσμα τοῦ Μωϋσῆ.* — *Προσευχὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς.* Αἶ, αἶ! δὲν εἶναι μουσικὴ αὕτη; Εἶνε ὑψηλὴ ἢ ὀχι.

Καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἔτραμεν ὑπὸ τὰς βαρεῖας χεῖράς του καὶ αἱ κύμβαι τοῦ τείου ἐκρότουν σειόμεναι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν ἣ ἀντήχει βροντώδης ἡ βαθύτονος φωνὴ του καὶ ὁ χονδρὸς του ποῦς ἔτυπτε ρυθμικῶς τὸ ἔδαφος.

Κἄτι τι τὸ φοιτόν, κἄτι τι τὸ ἄγριον, κἄτι τι ἀληθῶς διαβολικόν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς, ἣν ἐφαίνετο προξενοῦν εἰς αὐτὸν τὸ ἄσμα τὸν καὶ ἡ μουσικὴ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἦθος τοῦ θριάμβου, μεθ' οὗ παρετῆρει τὴν γοητείαν, ἣν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ, ἐνῶ δειλὴ καὶ σχεδὸν ὑποτεταγμένη ἐπλησίαζον ματαίως εἰς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ ὑπερβῶ τὴν φλιάν. Ἐπὶ τέλους ἡλευθερώθην ἐκ τῆς γοητείας, οὐχὶ ὁμως ἐξ ἰδίας δυνάμεως, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

Ἦνοιξεν οὗτος τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου καὶ προβάς ἠρώτησε τί ἐσημαίνειν αὐτὸς «ὁ καταχθόνιος θόρυβος». Ὁ κόμης ἀρῆκε πᾶντα τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Ἀ! εἶπεν ἰδὼν τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, χαῖρε, μελωδία, χαῖρε, ἀρμονία! Ἡ Μωϋσα τοῦ ἄσματος ἀφίπταται ἐντρομος, ἐγὼ δέ, γηραιὸς ῥαψωδός, φορτωμένος με λίκος, εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ ἐκχύσω εἰς τὸ ὑπαιθρον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου!

Ταῦτα λέγων ἐξῆλθε, θείας τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκια καὶ ἐπανάλαθεν ὑποκώφως ἐντὸς τοῦ κήπου τὸ ἄσμα τοῦ Μωϋσέως.

Ἦκουσα τὸν σὶρ Πέρσιβαλ κράζοντα ἀπὸ τὰ παρὰθύρα τοῦ ἐστιατορίου τὸν φίλον του. Πλὴν οὗτος δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ προσποιηθῇ τὸν κωφόν. Ἡ κατὰ μόνας ἐκείνη συνέντευξις, ἣν ἀκόμη ἐπέδωκε μετὰ πόθου ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνεβάλλετο ἐκ νέου, ὡς εἶχεν ἀναβληθῇ τὸ σάκις, ἕνεκα τῆς δεσποτικῆς καὶ ἰδιοτροποῦ θελήσεως τοῦ κόμητος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του με εἶχε κρατήσει εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν. Εἰς τί ἄρα γε ἐνησχολήθη καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ σύζυγός του;

Ἀνῆλθον ὅπως τὸ ἐξκριθῶσω, ἀλλ' οὐδὲν περὶ τούτου ἠδυνήθην ν' ἀνακαλύψω ἐρωτήσασα δὲ τὴν Λαύραν ἔμαθον παρ' αὐτῆς, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἤκουσεν. Καγεῖς δὲν μετέβη νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, ὁ δὲ θροῦς τοῦ μεταξίνου φορέματος δὲν ἠκούσθη οὐδ' εἰς τὸν ἀντιθέλαμον οὔτε εἰς τὸν διάδρομον.

Ἦτο τότε ἡ ἐνάτη παρὰ εἰκοσι λεπτά. Ἀπὸ μετέβην καὶ πρέλαβον τὸ *Ἡμερολόγιόν μου* ἐκ τοῦ δωματίου μου, ἐπέ-

στρεψα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λαύρας καὶ ἔμεινα παρ' αὐτῇ διὰ συντροφίαν τῆς, ὅτε μὲν γάρφουσα, ὅτε δὲ διακόπτουσα τὴν γραφὴν διὰ νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτῆς. Οὐδεὶς ἦλθε νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ, οὐδὲν τὸ ἐκτακτὸν συνέβη. Ἐμείνκαμεν ὁμοῦ μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅτε ἀπεχωρίσθην ἀπ' αὐτῆς, συνιστάσα νὰ ἔχῃ θάρρος καὶ εὐχρηθεῖσα αὐτῇ καλὴν νύκτα. Ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς, ἀπὸ ἐξῆλθον καὶ ἀπὸ ἐσυμφωνήσαμεν, ὅτι θὰ ἠρχόμην νὰ τὴν εὗρω τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῒ, πρὶν ἐπιχειρήσω νὰ πράξω τι.

Μοῦ ἀπέμενον ἀκόμη πρὶν κατακλιθῶ νὰ σημειώσω εἰς τὸ *Ἡμερολόγιόν μου* ὀλίγας γραμμάς, κατελθοῦσα δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπεφάσισα νὰ μὴ παραμείνω, εἰμὴ ἐπ' ἐλάχιστον, ὅσον μοι ἤρκει, ὅπως διακαιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου καὶ ζητήσω συγγνώμην, κατόπιν δὲ νὰ προσυρθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μίαν ὥραν πρὸ τοῦ συνήθους.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὁμοῦ με τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγόν αὐτοῦ εὗρισκοντο αὐτόθι. Ὁ πρῶτος ἔχασμαζτο, ἐξηπλωμένος εἰς εὐρὺ ἀνάκλιντρον ὁ κόμης ἀνεγίνωσκε καὶ ἡ κυρία Φόσκου ἔπειε ῥιπίδιον περὶ τοῦ μετώπου του. Κατὰ περίεργον φαινόμενον εἶχε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐρυθρὰν τὴν ὄψιν. Αὕτη ἡ καυχωμένη ὅτι οὐδέποτε ἦνωχλειτο ὑπὸ τοῦ καύσωνος, προδήλως ὑπέφερεν ἐξ αὐτοῦ τότε.

— Φοβοῦμαι, κυρία κόμηςσα, μήπως δὲν εἴσθε ἐντελῶς καλὰ, τῇ εἶπον.

— Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς παρατήρησιν ἤμην ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀποτείνω. Εἴσθε πολὺ ὠχρὰ, φιλάττη μου!

Φιλάττη μου! Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν μετεχειρίζετο πρὸς ἐμὲ λαλοῦσα τὴν οἰκίαν αὐτὴν ἐκφρασίαν. Ἐνῶ δὲ προσέφερεν αὐτὴν, ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὑβριστικὸν μειδίαμα.

— Πάσχω ἀπὸ ἡμικρανίν, ὡς συνήθως, ἀπῆντησα ψυχρῶς.

— Ω! τῷ ὄντι, ὑποθέτω δὲ ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς ἀκίνησιος. Μικρὸς περιπτακὸς πρὸ τοῦ δείπνου θὰ σᾶς ὠφέλει πολὺ.

Τὴν λέξιν περιπτακὸς ἀπήγγειλε με τόνον ἰδιζόντως ἐμφαντικόν. Με εἶχεν ἄρα γε ἰδεῖ ὅτε ἐξῆλθον; Ἐπὶ τέλους μοι ἦτο ἀδιάφορον τοῦτο· αἱ ἐπιστολαὶ μου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὗρισκοντο ἀσφαλεῖς εἰς χεῖρας τῆς Φανῆς.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ καπνίσῃς, Φόσκα; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐγεσθεὶς καὶ ῥίπτων πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα ὅπως οὐν ἀνῆσυχον.

— Εὐχαρίστως, Πέρσιβαλ, ἀπὸ ἀποσυρθῶσιν αἱ κυρία, ἀπῆντησεν ὁ κόμης.

— Συγχαρῶσά τέ με, κόμηςσα, ἐὰν πρῶτη ἐγὼ δίδω τὸ παράγγελμα, εἶπον ἐγειρομένη. Διὰ τὸν πονοκέφαλόν μου καλλιτέραν φάρμακον δὲν ὑπάρχει παρὰ ὁ ὕπνος.

Ἀπεχειρέτισα πάντας· ἀλλ' ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καθ' ἣν στιγμὴν τῇ ἔτεινα τὴν χεῖρά, ἀνερχόν τὸ αὐθαδὲς μειδίαμα. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν ἐδείκνυε τὴν ἐλάχιστην πρὸς ἐμὲ προσοχήν. Παρατήρησε μετ' ἀνυπομονησίας τὴν κυρτήν

Φόσκου, ἥτις δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη ν' ἀναχωρήσῃ ταυτοχρόνως μετ' ἐμοῦ. Ὁ κόμης ὀπίσθεν τοῦ βιβλίου του ἐφαίνετο εὐχαρίστως μειδιῶν διὰ τοῦτο. Εἰς τὴν «κατὰ μόνας συνδιάλεξιν» ἐκείνην, ἣν παντὶ σθένει ἐπέδωκεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, νέον ἐμπόδιον παρενετίθετο, τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὸ ἐμπόδιον ἦτο ἡ κόμησσα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ως συνέβη εἰς τὸν Ἰερουσαλὴμ εἶναι φυσικώτατον ἄγνοῶ, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐγενοῦς, τί ἤθελον πράξει εἰς τὴν θέσιν σου καὶ τότε ἐκάλεσας βοήθειαν;

— Νξί.

— Καὶ προσέδραμον;

— Νξί.

— Καὶ ἠρευνήσαν πανταχοῦ;

— Ἀπανταχοῦ.

— Καὶ ὁ ἀγαθὸς Θεός;

— Εἶχεν ἀποπτῇ.

— Ως αἱ δυνάμεις τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου. Εἶναι φοβερόν.

— Τόσον φοβερόν, ὥστε ἐκάλεσα τὸν πνευματικόν μου.

— Ὅστις ἔσπευσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν;

— Παρραχρήμα.

— Ἐμπρός, ἔσο εὐλογητός, τέκνον μου, εἶπε τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τὴν συνθήειάν σου. Τί φρονεῖ ὁ πνευματικὸς σου περὶ τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως;

— Ἐφριξε.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐσταυροκοπήθη καὶ με διέταξε νὰ μετανοήσω, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

— Ἀριστα! δὲν εἶναι κακὸν ἡ μετάνοια. Ἀλλὰ περὶ τῆς ὀπτασίας ἡ μᾶλλον περὶ τοῦ ἀκούσματος τί εἶπεν;

— Ὅτι προήρχετο ἐκ τῆς θείας Προνοίας, ὅτι ἦτο θαῦμα, ὅτι ὤφειλον νὰ μεριμνήσω περὶ σωτηρίας τοῦ Κράτους. Ἐνεκα τούτου, τὴν πρωῒν τῆς σήμερον...

— Τί ἐπραξας τὴν πρωῒν, τέκνον μου;

— Ἐδωκα ἐκατὸν χιλιάδας λιτρῶν εἰς τοὺς Ἰησουίτας.

— Ἀριστα!

— Καὶ κατέκοψα διὰ μαστιγῶσεων τὸ δέρμα μου καὶ τὸ δέμας τῶν νεαρῶν εὐγενῶν μου.

— Ἐντελέσθηκα! Ἐπειτα;

— Αἶ καλὰ! εἶπετα. Τί φρονεῖς, Σχικῶ; Δὲν ὁμιλῶ πρὸς τὸν γελωτοποιόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ψυχρακίμον ἄνδρα, πρὸς τὸν φίλον μου...

— Ἀ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχικῶ σθεναρῶς, φρονῶ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης κατελήφθη ὑπὲρ ἐπὶ αὐτοῦ.

— Νημιζεῖς;

— Ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὤνειρευθη καὶ ὅτι τὸ ὄνειρον δὲν θὰ ἐπικυλῇ, ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πύξῃ νὰ τὸ συλλυγίσῃται.

— "Ονειρον; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, κινῶν τὴν κεφαλὴν. Ὁχι, ὄχι! ἤμην ἐξυπνός; σὲ βεβαίως; Σχικῶ.

— Ἐκοιμάσθω, Ἑρρίκε.

— Τόσον ὀλίγον, ὥστε εἶχον ἀνοι-

κτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς; ἔτι καὶ ἀνοι-

— Ἐγὼ οὕτω κοιμῶμαι.

— Ναι, ἀλλ' ἐγὼ ἐβλεπόν με τοὺς

ὀφθαλμούς μου, ὅπερ δὲν συμβαίνει, ὅτε

κοιμᾶται τις πραγματικῶς.

— Καί τι ἐβλεπες;

— Ἐβλεπόν τὴν σελήνην εἰς τὰς θέ-

λους τῶν περασθῶν τοῦ κοιτῶνος μου

καὶ τὸν ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους μου ὡ-

πάρχοντα ἀμέθυστον, ἐκπεσπύτα βαθύ

φῶς εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεσαι; Σχικῶ.

— Καὶ ὁ λαμπτήρ τί εἶχε γίνεσθαι;

— Εἶχε σβεσθῆ.

— "Ονειρον, ἀγαπητὸν τέκνον, ἀπλοῦν

ὄνειρον.

— Διὰ τί δὲν πιστεύεις, Σχικῶ; Δὲν ἐ-

λέχθη, ὅτι ὁ Θεὸς λαλεῖ πρὸς τοὺς βασι-

λεῖς, ὅσκις θέλει νὰ φέρῃ μεγάλην με-

ταβολὴν ἐπὶ τῆς γῆς; ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς;

— Ναι, λαλεῖ πρὸς αὐτούς, εἶναι ἀ-

ληθές, ἀλλὰ πόσον χαμηλοφῶνως, ὥστε

οὐδέποτε ἀκούουσιν αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί σὲ καθιστᾷ τόσον ἄπιστον;

— Διότι σὺ ἤκουσας πόσον καλῶς.

— Λοιπόν, ἐννοεῖς διὰ τί σ' ἐκράτησα;

εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἰνὰ καὶ σὺ ἀκούσης τί θὰ εἶπει ἡ

φωνή.

— Ὅπως πιστεύσωσιν, ὅτι λέγω ἀ-

στείυτητα, ἐὰν ἐπαναλάβω ὅ, τι θέλω ἀ-

κούσει. Ὁ Σχικῶ εἶναι τόσον μηδαμινός,

ἀσθενής, τρελλός, ὥστε, ἐὰν τὸ εἶπῃ πρὸς

πάντας, οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ. Δὲν εἶναι

κακὴ ἡ ἐπιπόνησις, τέκνον μου.

— Διὰ τί μᾶλλον νὰ μὴ πιστεύσης, φίλε

μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐμπιστευόμενα

τοῦτο τὸ μυστικόν εἰς τὴν ἐγνωσμένην

πίστιν σου;

— Ἀ! μὴ ψεύδεσαι, Ἑρρίκε, διότι,

ἐὰν ἡ φωνὴ ἀκουσθῇ, θὰ σ' ἐπιπλήξῃ καὶ

διὰ τὸ ψεύδος τοῦτο, ἐνῷ ἀρκοῦσιν αἱ λοι-

παὶ ἀμαρτίαι σου. Ὅμως ἀδιάφορον! δέ-

χουμαι τὴν ἐντολήν. Δὲν λυπούμαι ν' ἀ-

κούσω τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, διότι ἴσως

εἶπει τί καὶ δι' ἐμέ.

— Λοιπόν, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νὰ κατακλιθῇς, τέκνον μου.

— Ἀλλ' ἐν, ἀπ' ἐναντίας...

— Δὲν ἔχει ἄλλα.

— Ὅμως...

— Μήπως φρονεῖς, ὅτι θέλεις ἐμποδί-

σαι τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ λαλήσῃ, ἐὰν

μείνῃς ὁπίσθις; Ὁ βασιλεὺς δὲν ὑπερβαίνει

ταύς λοιπούς τῶν ἀνθρώπων εἰμὴ κατὰ τὸ

ὑψος τοῦ στέμματος; ὅσκις δ' εἶναι ἀ-

σκεπὴς τὴν κεφαλὴν, ἔχει ἴσον πρὸς αὐ-

τοῦς ἀνάστηκτα, ἐνίοτε δὲ καὶ μικροτέρων.

— Καλῶς; ἀλλὰ θὰ μείνεις; εἶπεν ὁ

βασιλεὺς.

— Μένω.

— Λοιπόν, θὰ κατακλιθῶ.

— ἔχει καλῶς.

— Σὺ ὅμως δὲν θὰ κατακλιθῇς.

— Ὁχι, ἐπεὶ εἰς τὴν θέσιν μου θὰ

ἐκβάλω.

— Πράξον ὡς θέλεις.

— Καί σὺ;

— Ὁχι, ἐπεὶ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Καί δὲν θὰ κοιμηθῇς;

— Δὲν σοὶ τὸ ὑπόσχομαι; ὁ ὕπνος, ὡς

ὁ φόβος, εἶναι ἀνεξέσθητος τῆς θελήσεως;

τέκνον μου.

— Τούλαχιστον, θὰ πράξῃς τὸ κατὰ

δύναμιν.

— Ὁχι, ἐπεὶ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ὁχι, ἐπεὶ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Μὴ ἀπειθεῖς με τὴν φωνήν, εἶπεν

ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἔχων ἡδὴ τὴν ἐτέραν

τῶν ἀκινήτων ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀπέσπυρε

αὐτήν.

— Μήπως πρέπει νὰ σὲ θέσῃ ἐγὼ ἐπὶ

τῆς κλίνης;

— Ὁ βασιλεὺς ἐστὲν ἄριστος, ἐρευνήσας δ' ἀ-

νησύνως, διὰ τοῦ βλέμματός, πᾶσας τὰς

γωνίας τοῦ κοιτῶνος, εἰσέδουσε, φοικιδῶν,

ὑπὸ τὰ σκεπάσματα.

— Ὁρατὶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τώρα ἡ σει-

ρά μου.

— Ἐξηπλώθη δ' ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, τα-

κτοποιήσας περὶ ἐκὺτόν καὶ ὀπισθεῖ τοῦ

τὰ προσκεφάλαια.

— Πῶς ἔχετε, Μεγαλειότατε;

— Καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σὺ;

— Ἀρίστα, καλὴν νύκτα, Ἑρρίκε.

— Καλὴν νύκτα, Σχικῶ, ἀλλὰ μὴ κοι-

μηθῇς.

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, χα-

μαίνωμαι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐκιν-

δουσαι νὰ ἐξαρθρῶσιν τὰς σιαγόνας τοῦ.

— Ἀμφότεροι ἐκλείσαν τοὺς ὀφθαλμούς,

ὁ μὲν βασιλεὺς, ὅπως προσποιηθῇ τὸν κοι-

μώμενον, ὁ δὲ Σχικῶ, ὅπως κοιμηθῇ πραγ-

ματικῶς.

—

Τίτι τὸν τρόπον ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου

ἐπλανήθη καὶ ἐλάλησε πρὸς τὸν

Σχικῶ, ἀντὶ νὰ λαλήσῃ πρὸς τὸν

βασιλέα.

— Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Σχικῶ ἔμειναν σχε-

δὸν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ ἐπὶ δέκα λε-

πτὰ τῆς ὥρας. Αἰφνίς ὁμοῦ ὁ βασιλεὺς

ἀνῆλθεν ἀποτόμως καὶ ἐκάθισεν.

— Ὁ Σχικῶ, τὸν ὁποῖον ὁ θόρυβος τοῦ

κινήματος τοῦ βασιλέως ἀπέσπασε τῆς

προηγούμενης τοῦ ὕπνου ἡδίας καρώσεως,

ἐπράξε τὸ αὐτό.

— Ἀμφότεροι ἠτένισαν ἀλλήλους, με σπι-

θηροβολοῦντας ὀφθαλμούς.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Σχικῶ χαμηλο-

φῶνως.

— Ἡ πνοή, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μάλ-

λὸν χαμηλοφῶνως, ἡ πνοή!

— Ταύτοχρόνως, ἐν τῶν κινήσεων, τὰ ὑποῖα

ὁ χροῖός; σάτυρος ἐκράτει, ἐσθέσθη, ἀκο-

λουθῶς δὲ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον.

— Ὁ Σχικῶ εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑποῖα πνοή!

— Μόλις ὁ Σχικῶ εἶχε προφέρει τὴν τε-

λευταίαν λέξιν, ὁ λαμπτήρ ἐπίσης ἐσθέ-

σθη καὶ ὁ ἀκινήτων ἐφώτιστο ὑπὸ μόνων

τῶν τελευταίων σπινθηρισμῶν τοῦ ἐν τῇ

ἐστίᾳ πυρός.

— Ὁ δὲ μιλῆσει, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, θὰ

ὀμιλήσει.

— Τότε ἀκουσον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Τῷ ὄντι, ἡκούσθη αὐτοστιγμὴ ὑπόκω-

φός καὶ συριστικὴ φωνὴ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν

ἐτέραν τῶν πλευρῶν τῆς κλίνης τοῖχου,

λέγουσα:

— Ἀμαρτωλὲ ἀνὴρ σωτηρίας, εἰσαι

ἐδῶ;

— Ναι, ναι, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρί-

κος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀδόντες ἐτρίζον.

— Ὁ Σχικῶ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἡ οὐρανία

φωνὴ πάσχει συνάχχην. Ἀλλ' ὅπως δὴ-

ποτε εἶναι φοβερά.

— Μὲ ἀκούεις; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Ναι, Κύριε, ἐψιθύριεν ὁ Ἑρρίκος,

ἀκούω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὀργῆς σου.

— Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ὑπήκουσας,

ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή, ἐπιδοθεὶς εἰς τοὺς

πιθηκισμούς, τοὺς ὁποίους ἐπράξε σήμε-

ρον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ παράπαν τὸ

βάθος τῆς καρδίας σου;

— Καλὰ τὰ λέγει, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Αἱ γεῖρες τοῦ βασιλέως συνεθλίβοντο

μετ' ἀλλήλων, ὅτε ὁ Σχικῶ ἐπλησίσεν

αὐτόν.

— Λοιπόν, ἐψιθύριεν ὁ Ἑρρίκος, πι-

στεύεις τώρα, δυστυχῇ;

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Τί θέλεις;

— Σιώπησον καὶ ἀκουσον ἀποσύρθητι

ἡσυχῶς τῆς κλίνης σου καὶ ἀφες νὰ τεθῶ

εἰς τὴν θέσιν σου.

— Διὰ τί;

— Ἰνὰ ἡ ὀργὴ Κυρίου ἐπιπέσῃ πρῶ-

τόν κατ' ἐμοῦ.

— Φρονεῖς, ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ φει-

σθῇ ἐμοῦ;

— Ὅπως δὴποτε ἂς δοκιμάσωμεν.

Μετὰ φιλοστόργου δ' ἐπιμονῆς, ὁ Σχι-

κῶ ἐξέβαλε τὸν βασιλέα τῆς κλίνης καὶ

κατέλαβε τὴν θέσιν του.

— Τώρα, Ἑρρίκε, καθήσον εἰς τὸ ἀνα-

κλιντρον καὶ ἀφες με ἐλεύθερον.

— Ὁ Ἑρρίκος ὑπήκουσε, διότι ἤρχισε νὰ

ἐννοῇ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, ἐπανελάθεν ἡ φωνή,

ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐσκληρύνθη ἐν τῇ

ἀμαρτίᾳ.

— Ὁ Σχικῶ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἡ φωνὴ

ὀμιλῶν ἐρρίκως; ὡς ὁ βασιλεὺς.

— Κλίνης δ' εἶτα πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

— Εἰναι ἄσπετος, εἶπε, τὸ ἐννοεῖς, ὁ

ἀγαθὸς Θεός, ὅστις δὲν ἀναγνώριζει τὸν

Σχικῶ.

— Τί τοῦτο σημαίνει;

— Περιμένε, περίμενε, θὰ ἴδῃς καὶ ἄλλα.

— Ἀθλίς! εἶπεν ἡ φωνή.

— Ναι, Κύριε, ναι, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ,

εἶμαι ἐσκληρυνόμενος, ἀμετανόητος ἀμαρ-

τωλός.

— Τότε ἀναγνώρισον τὰ ἐγκλήματα

σου καὶ μετανόησον.

— Ἀναγνώριζω, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ὑ-

πῆρξα προδότης πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου

Κοῦδὲ, τοῦ ὁποῖου ἀπέπλανησα τὴν γυναῖ-

κα, καὶ μετανόω.

— Καλὲ τί λέγεις ἐκεῖ; ἐψιθύρισε, ὁ βασιλεὺς. Θὰ σιωπήσης! Περί αὐτοῦ πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν γίνεται πλέον λόγος.

— Ἀ! πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅς μεταβῶμεν εἰς ἄλλα.

— Δάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀναγνωρίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδὴς Ἑρρίκος, ὅτι ὑπῆρξα ληστής πρὸς τοὺς Πολωνούς, οἵτινες μ' ἐξέλεξαν βασιλέα καὶ τοὺς ὁποίους μίαν νύκτα ἐγκατέλειψα, ἀποκομίσας πάντας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, καὶ μετανῶν.

— Αἱ! κτήνος! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, τί ἐνθυμίζεις ἐκεῖ; αὐτὸ ἔχει λησμονηθῆ.

— Πρέπει ν' ἀκολουθήσω νὰ τὸν ἀπατῶ, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ ἄφες με ἐλεύθερον.

— Δάλει, εἶπεν ἡ φωνή.

— Ἀναγνωρίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ὑπέλεψα τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου δ' Ἀλανσών, ὅστις ἦτο ὁ ἀμεσος διάδοχος, ἀφοῦ ἐγὼ εἶχον παραιτηθῆ, ἀποδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας, καὶ μετανῶν.

— Φαῦλε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Δὲν εἶναι ταῦτα μόνα, εἶπεν ἡ φωνή.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Δμλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλβη].

(Ἑνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ κόμης οὐδέποτε βεβήκως ἤθελε σκεφθῆ νὰ παραβῇ τὴν τελευταίαν βούλησιν τῆς συζύγου του καὶ νὰ προξενήσῃ σκάνδαλα, γνωστοποιῶν τὴν μὴ γνησιότητα τοῦ Ἀρθούρου, ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἠδύνατο αἰφνης νὰ μετάβῃ εἰς ἀδιαφορίαν καὶ οἶκτον τόσῃν στοργῇ, ἣν πρότερον ἔτρεφε δι' αὐτόν, θεωρούμενον υἱὸν τοῦ οὐχ ἡττον ἢ ὑπεροψία αὐτοῦ ὡς πατρός καὶ ἀριστοκράτου δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δυσχερεσθῇ διὰ τὴν τύχην, ἥτις, χωρὶς αὐτὸς τὸ παράπαν νὰ ὑπέχῃ εὐθύνην τινά, τὸν ἀπήλλαττε δυσκολιάτης καὶ λίαν κρισίμου θέσεως ἀπέναντι τοῦ Ἀρθούρου διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλοτίλδης, ἀπεναντίας, ἐγεννήθη ὀλόκληρον ἡφαίστειον αἰσθημάτων καὶ χίλιαι διαλογισμοὶ ἐτάρασσον τὸν νοῦν τῆς. Ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν, ἔνεκεν τῆς ἀποκαλύψεως τῆς μητρὸς τῆς, ἀπώλεσεν ἀνεκτίμητον φίλον, δὲν ἦτο οὐχ ἡττον ἀδύνατον νὰ τὸν ἐπανεῦρῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνεθυμεῖτο ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἀδελφὸς τῆς. Τὸ πάθος, ὅπερ πρότερον ἐζήτηε νὰ καταπνίξῃ καὶ νὰ κρύψῃ εἰ δυνατόν καὶ εἰς ἑαυτήν, ἤδη ἐτέρπετο νὰ τὸ γιγαντοποιῇ διὰ τῆς νεανικῆς καὶ θερμῆς φαντασίας τῆς. Ἐγίνωσκε πάρα πολὺ καλῶς πόσον τὴν ἡγάπα ὁ Ἀρθούρος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι, μολονότι τὴν ἀπέφυγε, θὰ ἀπερραϊζέ ν' ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς ἀπ' αὐτῆς, καταστρέφων τὴν ὑπαρξίν του. Ναί, ἦτο βεβήκω ὅτι ὁ Ἀρθούρος δὲν εἶχεν ἀποθάνει, ὅτι δὲν θὰ ἐπεζητεῖ τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἐνδιεφέρετο δι' αὐτήν ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἦτο πεπεισμένη,

ὅτι ὁ Ἀρθούρος ἐκουσίως οὐδέποτε θὰ παρυσιάζετο ἐνώπιόν τῆς καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ κατὰ φύρῳν του.

Ὁ Ἀρθούρος ἦτο λίαν ὑπερήφανος καὶ εἶχεν ἀρκετὴν φιλοτιμίαν, ὥστε νὰ κατανοήσῃ ὅτι οὕτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν πλέον τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ μένῃ ὡς παρειακτὸς ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ. Ὅταν ἤκουσε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει πάντοτε ὡς μικτέρα του, καὶ ἐπειθὴ ἐκ τῆς ἐσχάτης αὐτῆς κινήσεως, ὅτι ὁ ξένος ἦτο αὐτός, ὑπῆρξε θαῦμα πῶς δὲν ἀπέθανεν ἐξ αἰσχύνης παρὰ τὴν κλίνην ἐκείνην. Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα ἔλαβε τὴν ἐσχάτην ἀπόφασιν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ κόμητος, βεβουλισμένως εἰς τὰ δάκρυα, ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως τὰς χεῖρας τῆς νεκρῆς καὶ ἀπεμακρύνθη καταλυπημένος, ἀλλ' ἄνευ μνησικακίας.

Ἀπὸ τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας ἐρρίφθη εἰς τὸν δρόμον, εἰς δὲ τοὺς συναντῶντας καὶ ἐρωτῶντας αὐτὸν ἠγνόει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα του νὰ εἴπῃ. Δυστυχῆς ἐκ τῶν δυστυχιστάτων!

Ἐπέφερε; Τίς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος καρδιῶν τινων;

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ Κλοτίλδη κατεγίνετο νὰ τὸν ἀναζητῇ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχὴς κόρη εἶχε πάντοτε καλὸν προαίσθημα καὶ δὲν ἐπέθετο νὰ πύσῃ ἐλπίζουσα.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσεν ὑπρέτην τινὰ τοῦ οἴκου, τῶν, διηγούμενον ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς προτερείας εἶδεν ἄνθρωπόν τινα ὑποπτον, περιφερόμενον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ σπαματῶντα συνεχῶς, ὅπως παρατηρῇ τὰ παραθύρα τῆς δεσποινίδος Κλοτίλδης. Ὑποπτευθεὶς ὅτι αὐτὸς ἠδύνατο νὰ εἶνε κακοῦργός τις, ὅστις κατεσκόπευε τὸν οἶκον, μελετῶν κακὰ, τὸν ὑπέβλεπε κρυφίως καὶ τέλος, ἀπομακρυνθέντα, τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε.

Παρὰ τοῦ θυρωροῦ τῆς οἰκίας ταύτης ἔμαθεν ὅτι ἦτο νέος τις, ἐλθὼν ἐσχάτως ἐκ τινος ἐπαρχίας καὶ ὅτι ἐζῆ, κατὰ τὰ φαινόμενα, συγγραφῶν καὶ ζωγραφίζων διὰ τινὰ βιβλιοπώλην τῆς πόλεως.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ Κλοτίλδη, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ἐζῆλθε κρυφίως καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἡρώτησε περὶ τοῦ νέου ζωγράφου, λέγουσα ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ παραγγείλῃ εἰκόνα τινά ἐπειδὴ ὅμως τῇ εἶπεν ὁ θυρωρός, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ τὸν ἀναμείνῃ.

Ἀφοῦ περιέμενεν ἐπὶ μακρὸν ματαίως, ἀνεχώρησε, παρακαλέσασα τὸν θυρωρὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἐπομένην ἐσπέραν, κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν, προκειμένου περὶ σπουδαιότητος ὑποθέσεως.

Εὐτυχῶς, οὐδεὶς ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Κλοτίλδη εἶχεν ἐξέλθει.

Ἀμα τῇ ἐσπέρᾳ τῆς ἐπομένης, ἡ Κλο-

τίλδη δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου. ἡτοιμάζετο δὲ νάνελθῃ, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῇ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινὰ, λέγων πρὸς αὐτήν:

— Ἐὰν ζητῆτε τὸν κύριον, περὶ οὗ μοι ὠμιλήσατε χθὲς τὸ ἐσπέρας, λυπούμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω καμμίαν πληροφορίαν, καθόσον σήμερον ἡλλαξε κατοικίαν, χωρὶς νὰ μοι ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν του· μοι ἔδωκεν ὅμως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως τὴν ἐγχειρίσω εἰς τὴν κυρίαν, ἥτις θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἡ Κλοτίλδη ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἰδοὺ αὕτη:

Κλοτίλδη,

Δὲν ἤξιον νὰ μὲ λησμονήσητε, ἀλλ' ἤλπιζον ὅτι ἠθέλετε μὲ ἐγκαταλείψαι εἰς τὴν τύχην μου καὶ θὰ μὲ ἀφίνετε ἥσυχον. Τί ἐζητεῖτε; Τί ἠθέλετε παρ' ἐμοῦ;

Δυνάμεθα πλέον νὰ εἴμεθα ἀδελφοί;

Δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐνώσωμεν τὴν ὑπαρξίν μας;

Δυνάμεθα καὶ νὰ εἴμεθα ἀπλοὶ φίλοι;

Σκέψθε ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων ἐρωτημάτων ἀναλογισθῆτε τὴν ἀποκάλυψιν τῆς μητρὸς σας, τὴν τρομερὰν ὑπεροψίαν τοῦ πατρός σας, τὴν θέρμην τοῦ ἐρωτός μας καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι, εἰν ἡ πράξις σας ὑπῆρξε γενναία, ὑπῆρξε ἐπίσης ἀπερίσκεπτος.

Ἐννοῶ φροντίζετε περὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἐγχετε ἄδικον τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχής, εἶνε νὰ γίνετε σὰς τοιαύτη

Τὸ ἀπεράσιον ἀμετακλήτως. Μὴ ἀπατάσθῃ δὲν θὰ μάθετε πλέον τί περὶ ἐμοῦ. Δι' ἐμὲ ἀρκεῖ, ὅτι δὲν ἐξεβιάσθην τοῦ οἴκου σας, ὡς νόθος, καὶ ὅτι σὰς θὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντοτε ὡς ἀδελφόν σας... τεθνεῶτα. Χαίρετε. Ἀρθούρος.

Ἡ Κλοτίλδη, ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν καὶ ἐδέησε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν κλίνην τῆς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐγένετο περιλυτός καὶ σπανιώτατα ὠμίλει. Τῇ ἐγένοντο προτάσεις περὶ ἐξόχων συνοικεσίων, ἀλλ' ἠρνεῖτο πάντοτε.

Ἡλπιζεν, ἤλπιζεν, ἀλλὰ ματαίως. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἡ Κλοτίλδη κατέστη ἀγνώριστος. Ἡ ἐπιστήμη καὶ αἱ θεραπείαι οὐδὲν ἔσχυσαν ἐπ' αὐτῆς. Τὸ πνεῦμα εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑπέκυψε καὶ τὸ σῶμα.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Κλοτίλδη ἐκτενεύετο, μεθ' ὅλης τῆς ἀνηκούσης τῇ κοινωνικῇ αὐτῆς θέσει πομπῆς, αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ τραγικὸν τέλος νέου τινὸς καλλιτέχνου, θραύσαντος τὸ κρανίον αὐτοῦ διὰ βολῆς πολυκρότου.

Τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, ὅπερ ἔφερεν ὁ νέος οὗτος, ματαίως ἐζητήθησαν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Β. Φ. Βολῶν. Ἐλήφθη συνδρομῆς σας. Β.βλίον ἀπεστάλη. Ὅχι, εἰσέτι. — κυρίαν Ἀναστ. Στ. Βόνιτσαν. Εὐχαρίστης. — κ. Σ. Ι. Α. βιβλίον, Ζίκου-θον. Α' τόμος «Ἐκλ. Μυθιστ.» καὶ β.βλίον ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Γ. Γ. Γύθειον. Ἐλήφθησαν παρὰ Δ. Χρ. Αθ. Σα. γραφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Ζ. Ι. Β. μοίραρχον. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη Β.βλίον ἀπεστάλη.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀπὸ 800 γ. διδ. 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' τοῦ: τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ «Δύο Λίκνα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργου, τόμος 4, ἀπὸ 80 γ. (ἐκδ. ταχὺ 2, 20).

«Εἰκόνας», σατυρικὰ διηγήματα, ὑπὸ Δ. Γρ. Καρμαυρόπουλου, λ. 60. «Τὰ 500,000,000 γλῆς Ἠγρονόδος, μυθιστορημα ὑπὸ Ἰου-λίου Βίρ», λ. 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μετ' Ὁμήρου, ὑποσημειωτὸν τοῦ Κλέοκωστου, 80 γ. (ἐκδ. ταχ. 1-20).